

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cezarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2016 r.,
sprawy **D.O.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 lipca 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 2 kwietnia 2015 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. G., Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł osiemdziesiąt gr) w tym 23 % podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r., uznał D. O. za winnego tego, że „od nieustalonego dnia 1997 r. do dnia 26 czerwca 2002 r. przy ul. S., działając w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru, doprowadził wielokrotnie małoletnią poniżej lat 15 K. K. ur. [...]1987 r. do poddania się innym czynnościom seksualnym w ten sposób, że dotykał w/w rękami po

piersiach i narządach rodnych, a następnie od nieustalonego dnia 2000 r. wielokrotnie doprowadził małoletnią poniżej lat 15 K. K. do obcowania płciowego” i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 8 lat pozbawienia wolności, zwalniając go od kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2015 r., Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. rażąca obrazę:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegającą na dokonaniu nienależytej kontroli instancyjnej i nienależytym rozważeniu zarzutów obu apelacji w przedmiocie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, pomimo że sposób dojścia do ustaleń faktycznych, które legły u podstaw wyroku Sądu *a quo*, narusza tę zasadę, co przejawiało się w:

a) uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej K. K., a tym samym odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanego, na tej podstawie, że depozycje pokrzywdzonej zgodne są z zeznaniami innych świadków przesłuchanych w sprawie, przy jednoczesnym stwierdzeniu, że owi inni świadkowie całą swoją wiedzę dotyczącą inkryminowanych zachowań skazanego czerpią od pokrzywdzonej właśnie i nigdy nie zetknęli się bezpośrednio z zachowaniami D. O. przypisanymi mu prawomocnym wyrokiem skazującym, co obarczone jest błędem logicznego rozumowania określanym jako *idem per idem*, w tak wskazanej bowiem sytuacji relacje pokrzywdzonej są same dla siebie probierzem wiarygodności;

b) braku odniesienia się przez Sąd *a quo* do ujawnionego i stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dowodu w postaci pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w W., sygn. akt IV K .../12 (k. 201 – 211) w kontekście oceny zeznań świadków w osobach D. K. oraz A. F. i przyznania depozycjom tych świadków waloru wiarygodności, pomimo że tak wskazany dowód wiarygodność tę podważa;

c) uznaniu zeznań D.K. za wiarygodne i zarazem stanowiące uwiarygodnienie depozycji pokrzywdzonej K. K. w zakresie *modus operandi* skazanego w odniesieniu do przypisanego mu przestępstwa w sytuacji, w której zeznania tak określonych świadków są ze sobą sprzeczne (vide: zeznania K. K. z dnia 21.06.2011 r. - „*Chcę dodać, iż według mnie D. K. wyolbrzymia to co pisała o D. w smsach...*”), sprzeczności te zaś nie zostały omówione ani wyjaśnione przy dokonywaniu oceny dowodów,

a które to uchybienie Sądu *ad quem* skutkowało zaaprobowaniem w ramach postępowania odwoławczego niekorzystnych dla skazanego i obciążających go ustaleń faktycznych, skutkując w konsekwencji utrzymaniem w mocy wyroku Sądu *a quo* i prawomocnym skazaniem D. O. na karę 8 lat pozbawienia wolności,

2. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015 r.) i art. 202 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegającą na dokonaniu nienależytej kontroli instancyjnej i nienależytym rozważeniu zarzutu osobistej apelacji skazanego w przedmiocie wyłączenia możliwości jego czynnego udziału w rozprawie, pomimo braku przeprowadzenia przez Sąd *a quo* rozprawy w sposób gwarantujący prawidłowy jej przebieg - w tym umożliwiający realizację prawa do obrony określonego w art. 6 k.p.k. - co przejawiało się w braku dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłych psychiatrów celem oceny stanu zdrowia psychicznego skazanego i możliwości uczestniczenia przez niego w postępowaniu, w sytuacji, w której w dniu 6 października 2014 r. w toku rozprawy skazany oświadczył, że leczy się na nerwicę lękową i cierpi na napady lęku oraz zażywa leki związane z tymi schorzeniami, które to oświadczenie poparł dodatkowo stosownym zaświadczeniem (vide: protokół rozprawy, k. 408 i n.), co stanowiło okoliczność poddającą w wątpliwość poczytalność skazanego, a co najmniej możliwość jego uczestniczenia w rozprawie, a wyjaśnienie której to okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, a które to uchybienie Sądu *ad quem* tym samym skutkowało zaaprobowaniem w ramach postępowania odwoławczego nieprawidłowego sposobu procedowania przez Sąd *a quo*, mimo pozbawienia skazanego przez ten Sąd realnej możliwości realizacji prawa do obrony, w tym czynnego i świadomego uczestniczenia w czynnościach rozprawy.”

W konkluzji skarżący się wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna.

W zarzucie z pkt 1 lit. a wytyka się Sądowi odwoławczemu, że nienależycie rozważył zarzuty obu apelacji kwestionujących ocenę dowodu z zeznań pokrzywdzonej, lecz czyni się to w odniesieniu od wywodów Sądu odwoławczego, w których ustosunkował się do tych zarzutów. Zawartość wspomnianych wywodów świadczy o należyтым i jednak odpowiadającym wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznaniu tych zarzutów. Nie ma potrzeby powtarzać wywodów Sądu *ad quem*, wystarczy odesłać skarżącego się do zawartych na s. 3 – 4 do frazy „... w art. 5 § 1 k.p.k.”, a następnie na s. 5 od słów „Kwestionując rozstrzygnięcie...” do s. 8 *in fine*. Z pola uwagi Sądu Okręgowego nie umknął znaczący fakt, potwierdzający wiarygodność zeznań pokrzywdzonej a zarazem niekwestionowany w kasacji, współżycia oskarżonego z nią po ukończeniu przez nią 15 lat i pochodzenia z ich związku dwojga dzieci.

Pod literami b i c zarzutu z pkt 1 wskazane są okoliczności, które nie były podniesione w apelacjach. Chybiony jest zatem zarzut nieodniesienia się Sądu odwoławczego do tych kwestii. Niezależnie od powyższego, nieprawdą jest, jakoby podstawą ustaleń Sądu *meriti* był wskazany w zarzucie wyrok Sądu Rejonowego. Sąd *meriti* przeprowadził we własnym zakresie dowód z zeznań D. K., które samodzielnie ocenił (s. 9 – 10 motywów). Natomiast Sąd odwoławczy nie pominął zastrzeżeń apelacji co do tego dowodu, zauważając, że zeznania D. K. jedynie uprawdopodobniają zeznania pokrzywdzonej, które są głównym dowodem w sprawie.

Kwestia poruszona w pkt 2 kasacji była rozważana przez Sąd odwoławczy na skutek podniesienia jej w osobistej apelacji oskarżonego. Argumenty tego Sądu przeczą tezie o naruszeniu przezeń dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. Zasługują one na podzielenie. Można tylko zaakcentować, że oskarżony w toku rozprawy głównej w dniu 6 października 2014 r. nie sygnalizował, że nie jest w stanie uczestniczyć w

rozprawie, a obecny na niej obrońca nie wniósł o jej przerwanie ani o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych na okoliczności dopiero wskazane w kasacji. Zaś przedłożone zaświadczenie lekarskie służyło ocenie możliwości zatrudnienia oskarżonego (k. 407a). Chybiony więc okazał się zarzut, że oskarżony przed Sądem I instancji został pozbawiony prawa do obrony, co niezasadnie zaaprobował Sąd odwoławczy.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

kc